

Kur'ân-ı azimüşşanı, Kur'ân harfleriyle yazmak hak mezheblerin ittifakıyla farzdır. Hatta *“başka hurufatla yazılan Kur'ân veya bir sûre, Kur'ân olarak kabul edilmez.”*

şeklinde Kuduri ve İanetü't-Talibin kitaplarında tafsilatlı açıklama vardır.

Meselâ *“Hamd”* kelimesi *“ha”* harfiyle hamd ve şükür mânâsını ifade eder. *“he”* ile olursa azab mânâsını ifade eder. Hâlbuki

“

ha”

harfi Latince de bulunmuyor.

“

Ha, hı ve he”

harflerini karşılayan

“

h”

harfidir.

“alemîn”

“ayın”

kelimesi de ile yazılır. Latince de ayın olmadığından

“

alemin” “a”

ile yazılır. Ya

“elemler”

mânâsını ifade eder veya hiçbir mana ifade etmez. Aynı zamanda

“yarattı”

manasında olan

“halaka”

kelimesi

“hı”

ve

“kaf”

ile yazılır.

Latince olursa *“h”* ve *“k”* ile yazılacaktır ki , *“helak etti, yok etti”* mânâsını ifade eder. Veyahut

Kur'ân harflerinden bir harfi ifade etmek için birden fazla harf kullanmak icap eder ki, o da Kur'ân harflerini tam olarak karşılayamamaktadır. Bu örneklerle kıyasen baştan sona kadar Kur'ân'ın harflerini değiştirmek, onun mânâsını da değiştirdiği için ulema-i İslâm başka harflerle yazılmasına fetva vermemiştir.

Kur'ân harfleri hususunda Bediüzzaman Hazretleri bir suale şu şekilde cevap vermiştir:

“Sual: *En mühim hakaik-i Kur'âniye ve imaniye ile meşgul olduğun halde neden onu muvakketen bırakıp, en ziyade manadan uzak olan huruf-u hecâiyenin adedlerinden (alfabetik sayılarından) bahsediyorsun?*

Elcevap: *Çünkü bu meş'um (uğursuz) zamanda Kur'ân'ın bir temel taşı olan hurufuna hücum ediyor. Ve onların tebdiline (değişmesine) çalışıyorlar.”* (Rumûzât-ı Semâniye)

Bu cevaptan da anlaşılıyor ki Kur'ân harfleri, ilâhi muazzam bir kale hükmünde olan Kur'ân'ın bir temel taşıdır. O taşı değiştirmek, bilerek veya bilmeyerek o kalenin yıkılmasına çalışmak demektir.

Kur'ân harflerinin her birisinin cifir hesabıyla da bir rakam karşılığı vardır. O cihette de birçok mânâ ve hikmetleri ifade ediyor. Başka harflerle yazıldığında o manalar ve hikmetler kaybolur.

Şeâir-i İslâmiye cihetinde Kur'ân yazısı büyük bir önem arz etmektedir. Evet, şeâir-i İslâmiye bütün Müslümanların ortak malıdır. Yalnız Araplara mahsus değildir. Çünkü milliyeti ve lisanı ne olursa olsun bütün Müslümanlar şeâir-i İslâmiyeyi tanır ve bilir. Meselâ Rusya'da veya Amerika'da veya dünyanın herhangi bir yerinde birisi ezan okusa veya selâm verse veya Kur'ân harfleriyle bir kitap okusa, İslâmî şeâirden birisini yaşamış olsa, onu gören diğer bir Müslüman lisanı veya milliyeti ne olursa olsun o kişinin Müslüman bir kardeşi olduğunu anlar, itimat ederek irtibata geçer.

Ve böylece şeâir-i İslâmiye ehl-i imanın mesûdâne hayatının devamına vesile olan birlik ve beraberliğinin teminine ilâhî bir vesiledir. Bu şeâir-i değiştirmeye ve bozmaya çalışmak Müslümanların hayat-ı içtimaiyelerinin bir temel taşı olan birlik ve beraberliğini yok etmeye

çalışmak demektir. Bu hususu te'yid eden lâtif bir hikâye anlatılır:

Bir zaman Türkiye'den birisi hacca gider. Arapçayı bilmediğinden arkadaşlarına demiş ki: *"Bu Arapların Kur'ân'ları Türkçe, ezanları, kametleri ve namazları Türkçe; ama konuşmaya gelince (onların lisanlarını bilmediği için) sapıtıyorlar (!)"*

demiş. Demek bu şeâiri değiştirip yerine ikame edilen bid'alar marziyat-ı ilâhîyeye muvâfık olmadığı gibi, herkesin kabulüne mazhar olup umum Müslümanların birliğine de vesile olması mümkün değildir.

"Sünnet-i Seniyenin içinde en mühim olanları İslâmiyet alâmetleri olan şeâire de taalluk eden sünnetlerdir. Şeâir, âdeta hukuk-ı umumiye nev'inden cem'iyete aid bir ubûdiyettir. Birisinin yapmasıyla o cem'iyet umumen istifade ettiği gibi, onun terkiyle de umum cemaat mes'ul olur. Bu nevi şeâire riya giremez ve ilân edilir." (Lem'alar, 55)

"Nasıl hukuk-ı şahsiye ve bir nevi hukukullah sayılan hukuk-ı umumiye namıyla iki nevi hukuk var; öyle de: Mesail-i şer'iyede (şeriat meselelerinde) bir kısım mesail, eşhasa taalluk eder; bir kısım, umuma, umumiyet itibariyle taalluk eder (herkesle alakalıdır) ki; onlara Şeâir-i İslâmiye tabir edilir. Bu şeâirin umuma taalluku cihetiyle umum onda hissedardır. Umumun rızası olmazsa onlara ilişmek, umumun hukukuna tecavüzdür. O şeâirin en cüz'îsi sünnet kabilinden bir mes'elesi en büyük bir mes'ele hükmünde nazar-ı ehemmiyettedir. Doğrudan doğruya umum âlem-i İslâma taalluk ettiği gibi; Asr-ı Saadetten şimdiye kadar bütün eazım-ı İslâmın (İslâm büyüklerinin) bağlandığı o nuranî zincirleri koparmaya, tahrib ve tahrif etmeye çalışanlar ve yardım edenler düşünsünler ki, ne kadar dehşetli bir hataya düşüyorlar. Ve zerre miktar şuurları varsa, titresinler..." (Mektûbat, 246)